

Amb el setter a les espatlles.

Va ser en una cacera a les terres de Terol, fredes però plenes de caça natural. Parlo, concretament, de la comarca de las Conques Mineres, on vàrem fer una sortida amb en Joan Magriñá, amb els nostres companys de caceres a Passanant, en Jaume Marcó, en Joaquim Mata i d'altres, tots ells socis de La Hoz de la Vieja. Era pel mes de novembre i jo duia al remolc amb el setter spaniel Ton, per qui aquell dia era la primera ocasió de cacera, després de superar "el mal groc" que havia patit el mes de setembre.

Aquesta afecció, es manifestava en un engrogiment dels sedosos pels blancs del setter. Després d'un tractament d'un parell de mesos, semblava que ja me'l podia endur a caçar. Al cap d'una mitja hora de marxa i quan acabàvem de tombar una perdiu, que va caure justament al damunt de la teulada d'una "paridera", i mentre pujàvem a despenjar-la, vaig adonar-me que el Ton perdia interès i s'ajeia en un marge, cosa que no anava amb el seu tarannà, doncs mentre hi haguessin rastres a prop, ell no parava de buscar.

En marxar per rependra la mà, vaig veure que el Ton ja no em podia seguir. L'animaló havia atrapat una solemne "pajara" i no vaig tenir altre remei que abandonar els meus companys i tornar cap el cotxe. Tot i així, vàrem quedar que a la tarda ens trobaríem novament al poble per tal d'acudir a l'amable invitació que ens havien fet uns bons caçadors de La Hoz, amb el propòsit de degustar un excel·lent pernil de Teruel i unes copes del vi de la terra, en una ancestral bodega subterrània.

Després d'ímprobes esforços per fer caminar el pobre Ton, no vaig tenir altra solució que carregar-lo a les espatlles, amb l'escopeta a la "funeral" i la motxilla de pell fent de

suport del gos, el qual vaig transportar un bon tros, agafant-lo per les potes a la manera dels pastors, pels peus. Bé, que jo hauria pogut servir de model per un quadre de Murillo, representant "el Bon Pastor"!

Esgotat, però amb ganes de caçar, i després de deixar el company de fatigues al remolc, vaig anar a fer un tomb, que em va donar l'agradable sorpresa de poder foguejar una llebre que em va saltar del fons d'un rierol. Sembla que els dies freds, aquests lepòrids busquen la protecció dels marges humits.

Vaig tornar, doncs, content cap el cotxe imaginant-me la meua preciosa llebre ibèrica guisada amb rovellons, i compartida amb la família (cal dir que el meu pare Albert ja l'esperava), doncs anava "de boca en boca", mai més ben dit, que les llebres d'aquelles terres eren especialment suculentos, perquè pasturaven els camps de safrà que, amb la seva tonalitat lila, destacaven, decorant els ocres camps de La Hoz, semblant estores del Corpus enmig de l'estepa. La veritat és que feia impacte visual el veure les flors del safrà. Els agricultors encantats que nosaltres capturàssim aquelles llebres farcides del seu preuat safrà.

Prenent el cotxe amb el defallit Ton, vaig fer cap a La Hoz de la Vieja, a la recerca del pernil i dels vins de la terra. En arribar-hi els meus companys ja havien acudit de manera, que tots plegats vàrem baixar guiats pel nostre amfitrió, a la bodega subterrània, per una empinada escala excavada a la terra, fins a uns 10 metres de profunditat. En aquest punt una petita plaça donava a dos passadissos plens d'ampolles, el primer, i de botes de roure, el segon. Amb els pernils i els embotits penjats, allò semblava la cova d'Alí Babà, corol·la de tresors mengívols i de

bons vins. Els nostres amics aragonesos ens obsequiaren generosament amb el seu claret, naturalment fresc i d'excel·lent paladar, passava de meravella i amb el pernil cantaven els àngels!

Quan finalment, el grup de caçadors vàrem refer el camí pels encimbellats esglaons cap a la superfície, ens vàrem adonar que els que havíem de fer cap a Barcelona no érem majoritàriament aptes per a la conducció, només uns quants vàrem assumir les tres hores de carretera que teníem per davant. Pel que sembla, jo vaig ser un dels quatre serens, i elegit per conduir el meu Simca fins a casa, sempre en base de parar dues vegades a prendre un cafè carregat i estirar les cames. Per fi, feliçment, vàrem arribar a la Ciutat Comtal.

L'endemà, vaig dur el gos al veterinari que, després d'administrar-li una ració de vitamines, m'aconsellà que el deixes recuperar-se durant un mes. Després, ja superada la seva icterícia, vaig tornar a caçar amb el Ton i vaig poder gaudir altre cop de les seves parades de "pel·lícula", darrera de becades i faisans.

Andreu Pujol Mir

AQUESTA CONSULTA L'ESPERA

"Podem ser-li útils"

- Endodòncia
- Pròtesis fixes i movibles
- Ortodòncia
- Implants
- Estètica dental
- Cirurgia

CLINICA DENTAL BIGUES I RIELLS

Avda. Prat de la Riba, 157 bxs - Tel. 93 865 65 50

